

El significat del Johan

En Johan Cruyff ens ha deixat, i per a tothom del món del futbol ha estat un cop dur. Qui més qui menys va rebre una dosi de *cruyffisme*. Definiré aquest terme com la seva visió del futbol i també de la vida.

Vull amb aquest escrit explicar quina ha estat la meva dosi de *cruyffisme*, quin significat tenia per a mi, des que el vaig veure per primer cop jugant al camp nou fins que vaig començar a fer-me entrenador poc després que ell arribés al Barça per entrenar-lo.

Si heu llegit l'article de l'Albert Om a la contraportada del diari Ara d'ahir 26 de març us puc dir que coincideixo en fets amb el que escriu l'Albert, i és fàcil entendre l'impacte que deixa en un nen que li agrada el futbol veure un jugador així, i no només al Barça, també a la selecció holandesa de l'època. Si no l'heu llegit us recomano que el busqueu al web del diari.

Vaig començar a anar al camp nou l'any 74 de la mà del meu avi i el meu pare. Per a mi allò de veure futbol en un estadi amb tanta gent era un fet nou i això ja t'impacta, és cert, però a més tenia aquella samarreta sense marca, amb aquelles tonalitats de blau i de grana que crec no s'han tornat a repetir mai més, amb el numero 9 cosit a l'esquena, que m'havien regalat, i per tant, em fixava en aquell jugador bàsicament. Si a més sumaves que de família em venia la dèria de col·leccionar cromos i que tenia aquell àlbum que va fer l'empresa Damm, amb la portada del Johan en primer pla, doncs ja ho tenies. Els cromos anaven en uns petits sobres de paper que donaven quan es comprava la Xibeca.

A més a més hi havia un altre àlbum del mundial del 74 de la Coca Cola en el qual hi havia la plana favorita que no era altra que la de la selecció holandesa. Aquesta fantàstica màquina de jugar batejada com la taronja mecànica era admirada per tota la colla del meu barri, fins al punt que un dels meus amics tenia una pilota Adidas taronja amb la qual jugàvem al carrer (sí, jo vaig aprendre a jugar al carrer i em considero un privilegiat). Aquella pilota és de les millors que els meus peus han tocat.

Johan era un dels models a imitar, segurament el més difícil. Aquell regat fintant i passant-se la bola per darrera...

Quan va marxar del Barça no ho vaig entendre en aquell moment, de la mateixa manera que no vaig entendre'l quan va manifestar que no jugaria el mundial de l'Argentina el 1978. Total jo era una criatura, i no tenia perquè entendre'l (o sí?). Amb el temps, quan ja he estat immers en el món del futbol, és més fàcil d'entendre que sovint les relacions s'espantllen més o menys aviat, i que pot ser culpa teva o no, però al final has de canviar d'aires.

Fins aquí el meu *cruyffisme* va ser senzillament l'admiració cap a un model de jugador de futbol.

Quan en Johan va tornar al Barça com a entrenador, vaig veure que la seva proposta era tan valenta com arriscada, a tots els nivells, des dels fitxatges fins al sistema de joc i com desenvolupar-lo. I aquí us he de confessar, amb tota l'honestedat, que també vaig ser crític, i moltes ocasions (fidel a la tradició del culer estàndard, tradició que ha durat fins dates recents que sembla que la cosa ha canviat a millor). Però hi ha una cosa que era molt clara i marcada: ell hi creia, i portava la seva filosofia fins al final amb totes les conseqüències. I punt.

Per què és això tan important? Molt senzill, facis el que facis sempre et criticaran, i a més, el pitjor que hi ha és un entrenador que no prengui decisions. Per tant, fes la teva i una cosa és molt clara: no t'equivoques mai!

Dic això per què l'any 93 vaig començar a fer-me entrenador de futbol (encara no he acabat de fer-me tot i les titulacions, cursos, experiències...) per ajudar a uns amics que m'ho van demanar i llavors el meu *cruyffisme* va ser molt més marcat des del començament, tot i l'escepticisme d'alguns (ric).

Les primeres experiències estaven marcades per entrenar amb pilota i res de córrer, i ara encara ho estan. Us sorprendria la quantitat de joves que s'hi posen i el primer que fan és fer donar voltes al camp als xavals que entrenen (ara no hi entraré més en això).

També tenia com a norma per a la meva idea d'entrenar el fet de potenciar l'ús de les dues cames en els gestos tècnics (cosa que encara faig, de fet quasi tot del que recordo ho continuo fent). Un clàssic el partidet que només permet l'ús de la cama esquerra per fer els gestos tècnics (dic esquerra perquè normalment és la menys bona, no dic mai la dolenta).

I el fet de jugar amb 3 al darrere el vaig anar assumint a poc a poc, quan vaig començar la meva col·laboració amb el FC Barcelona que va durar uns vuit anys (i de la que estic molt orgullós, imagineu treballar al club que estimes). Us he de dir que des que vaig marxar el 2007 en tots els equips que han vingut després he utilitzat, en ocasions o tota la temporada, una primera línia de tres, i m'ha anat molt bé. Tot és qüestió de creure i de fer creure (em refereixo més a convèncer que a manar).

Quan era petit vaig copiar d'aquest home. La majoria de coses que he fet quan he entrenat han estat marcades per la idea del futbol d'aquest home. El significat de Johan Cruyff per a mi és aquest. Ell era el joc (L'Equipe). Descansi en pau

AV

diumenge, 27 de març de 2016